

Vergaderjaar 2010–2011

32 255

Het systeem van toezicht op de stabiliteit van financiële markten

Nr. 6

BRIEF VAN DE MINISTER VAN FINANCIËN

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 17 februari 2011

Op 8 februari jl. heeft de Algemene Rekenkamer in een brief aan uw Kamer (Kamerstuk 32 225, nr. 5) haar zienswijze op de juridische aspecten van het verkrijgen van toegang tot bedrijfsdossiers van De Nederlandsche Bank (DNB) uiteengezet. De Commissie voor de Rijksuitgaven heeft mij verzocht om een schriftelijke reactie op deze zienswijze. Met deze brief kom ik aan dit verzoek tegemoet.

Op grond van de Wet financieel toezicht (Wft) is het medewerkers van DNB niet toegestaan om vertrouwelijke informatie aan derden te verstrekken.¹ Deze nationale geheimhoudingsbepaling vindt zijn oorsprong in drie Europese richtlijnen inzake het financiële toezicht die uitgaan van een gesloten systeem.² Dit betekent dat toegang tot bedrijfsdossiers van financiële toezichthouders in principe is uitgesloten, tenzij de betreffende actor onder één van de uitzonderingscategorieën valt die limitatief in de richtlijnen zijn opgesomd. De Algemene Rekenkamer is geen «bevoegde autoriteit» in de zin van de richtlijnen en valt ook niet onder een van de andere soorten instellingen of organen met wie uitwisseling van vertrouwelijke toezichtgegevens mogelijk is. Ik concludeer dan ook dat toegang tot bedrijfsdossiers van DNB op dit moment in strijd is met Europees recht.

De Algemene Rekenkamer wijst op de verplichting om richtlijnen te implementeren in overeenstemming met de constitutionele verhoudingen. Uiteraard heeft de Algemene Rekenkamer een belangrijke positie binnen onze constitutionele verhoudingen en wil ik hier op generlei wijze aan afdoen. Het is echter niet de constitutionele positie van de Algemene Rekenkamer die ter discussie staat, omdat haar onderzoeksbevoegdheden niet in de Grondwet maar in artikel 91 van de Comptabiliteitswet 2001 (Cw 2001) worden bepaald. De aanhef van dat artikel luidt: «*Onverminderd het anders bij wet bepaalde heeft de Algemene Rekenkamer de in de volgende leden vermelde bevoegdheden ten aanzien van (...)*». Deze

¹ Zie art. 1:89 Wft e.v.

² artt. 44–52 Recast Bankenrichtlijn 2006/48/EC; art. 16 Levensverzekeringrichtlijn 2002/83/EC, die betreft wijziging van art. 12 Eerste Bankenrichtlijn 78/780/EEC, vervangen door art. 30 Geconsolideerde Bankenrichtlijn 2000/12/EC; art. 16 Derde Richtlijn Schadeverzekering 92/49/E

zinsnede brengt tot uitdrukking dat in gevallen waarin de wetgever een van de Cw 2001 afwijkend regime heeft opgenomen (bijvoorbeeld aangaande omgang met vertrouwelijke gegevens), dat regime in die andere wet *onverminderd* blijft gelden. Volledigheidshalve merk ik op dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in de zaak *Internationale Handelsgesellschaft*¹ heeft bepaald dat het Gemeenschaps-rechts zelfs voorrang heeft op (daarmee strijdige) nationale constitutionele bepalingen.

De Algemene Rekenkamer geeft aan dat de huidige discussie naar haar mening in eerste instantie een interpretatiekwestie betreft. In dit kader wijs ik op de verplichting voor lidstaten van de EU om nationale wetgeving daar waar mogelijk richtlijnconform te interpreteren. De bepalingen in de betreffende richtlijnen zijn dermate sluitend geformuleerd dat mijns inziens geen ruimte bestaat voor de interpretatie van de Algemene Rekenkamer. Overigens komt mijn visie overeen met die van voormalig minister van Financiën Zalm, die op grond van een advies van de Raad van State een aantal jaren geleden reeds concludeerde dat het Europese juridische kader geen mogelijkheden biedt tot dossierinzage voor de Algemene Rekenkamer.²

Om de uniformiteit van verschillende financiële toezichtwetten te waarborgen is in de Wet inzake geldtransactiekantoren (Wgt) een geheimhoudingsbepaling opgenomen die gelijk is aan de bepaling in de Wft. De Algemene Rekenkamer stelt terecht dat de geheimhoudingsbepaling in de Wgt niet gebaseerd is op een Europese richtlijn. Mocht uw Kamer hieraan hechten, dan zal ik de mogelijkheden tot verruiming van deze geheimhoudingsbepaling nader onderzoeken. Wel moet ik daarbij de kanttekening plaatsen dat toegang tot Wgt-dossiers in de praktijk op problemen zou kunnen stuiten. De werkwijze van DNB leidt er namelijk toe dat informatie uit prudentieel toezicht momenteel gezamenlijk met informatie uit integriteitstoezicht wordt ingewonnen.

DNB deelt bovenstaande juridische analyse en geeft daarbij aan dat het een voorwaarde voor effectief toezicht is dat de onder toezicht staande ondernemingen zonder terughoudendheid inlichtingen en stukken aan de toezichthouder verstrekken.

Tot slot wil ik er op wijzen dat het ministerie van Financiën in Brussel reeds de dialoog is aangegaan over de uitleg en een mogelijke herziening van het strikte geheimhoudingsregime. Indien dit leidt tot minder rigide bepalingen op Europees niveau ontstaat daarmee de ruimte voor een heroverweging van mijn huidige benadering.

De minister van Financiën,
J. C. de Jager

¹ Zaak 11/70, *Jur.* 1970, p. 3, zie ook C-473/93, Commissie v. Luxemburg, *Jur.* 1996, p. 38.

² Tweede Kamer, vergaderjaar 1995–1996, 24 456, nr. 3, p. 3, 4, 8 en 9 en Bijlage I, alsmede nr. 7, p. 2 en 3 en nr. 10, waarin door de toenmalige Minister van Financiën uitgebreid is ingegaan op de argumentatie van de ARK en is toegelicht dat en waarom de ARK geen toegang kan hebben tot geheime toezichtinformatie.